

Sygn. akt XVC375/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku w XV Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Tamowicz

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Seredzińska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2016 r.

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) S.A. w S.

o zapłatę, rentę i ustalenie

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki M. P. kwoty:

a) 60 000 zł. (sześćdziesiąt tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

b) 2 450 zł. (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lipca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, tytułem skapitalizowanej renty.

2. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki M. P. kwoty po 350 zł. (trzysta pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, płatne do dnia 10-go każdego miesiąca poczynając od miesiąca sierpnia 2012 r. wraz z odsetkami ustawowymi do dnia 31 grudnia 2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, tytułem renty za zwiększone potrzeby.

3. Ustala, że pozwany (...) S.A. w S. jest odpowiedzialny za skutki wypadku komunikacyjnego jakiemu uległa powódka M. P. w dniu 30 maja 2010 r. mogące powstać w przyszłości.

4. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

5. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz powódki M. P. kwotę 3 332,31 zł. (trzy tysiące trzysta trzydzieści dwa złote 31/100) tytułem zwrotu części opłaty od pozwu.

6. Koszty zastępstwa procesowego znosi między stronami wzajemnie.

7. Nakazuje ściągnąć od powódki M. P. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w G. kwotę 535,15 zł. (pięćset trzydzieści pięć złotych 15/100) tytułem zwrotu wydatków w sprawie.

8. Nakazuje ściągnąć od pozwanego (...) S.A. w S. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w G. kwotę 664,75 zł. (sześćset sześćdziesiąt cztery złote 75/100) tytułem zwrotu wydatków w sprawie.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym dnia 30 kwietnia 2013 roku (k. 39-52, koperta k. 36) powódka M. P. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w S. kwot:

1. 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2011 roku do dnia zapłaty, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
2. po 500 zł tytułem renty na zwiększone potrzeby, płatnej z góry do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, począwszy od miesiąca września 2012 roku;
3. 4.000 zł tytułem skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 sierpnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;
4. po 500 zł tytułem renty z uwagi na częściową utratę zdolności do pracy zarobkowej, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, począwszy od miesiąca września 2012 roku;
5. 4.300 zł tytułem kosztów tłumaczenia dokumentacji medycznej oraz zniszczonych podczas wypadku rzeczy z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2011 roku do dnia zapłaty;

Powódka domagała się także ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku z dnia 30 maja 2010 roku i zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz opłaty od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu powódka podała, iż w dniu 30 maja 2010 roku S. P., na terenie N. spowodował wypadek komunikacyjny w wyniku, które obrażeń doznała m. in. powódka.

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka została przewieziona do Kliniki (...) w L. na Oddział Intensywnej Terapii, gdzie przebywała od dnia 30 maja do dnia 25 czerwca 2010 roku. U powódki stwierdzono następujące obrażenia ciała: uraz wielonarządowy, przezpanewkowe złamanie miednicy, uszkodzenie stawu krzyżowo-biodrowego, złamanie żeber VII-IX, obustronne otwarte złamanie kości promieniowej, krwiak opłucnej, stłuczenie płuc, niedrożność przewodu pokarmowego i jelit. Powódce wykonano serię specjalistycznych badań, zastosowano leczenie farmakologiczne oraz wykonano następujące zabiegi operacyjne: w dniu 1 czerwca 2010 roku wykonano otwartą repozycję rozejścia się stawu biodrowo-krzyżowego, fiksację śrubami ciągnącymi przez staw biodrowo-krzyżowy po stronie prawej, otwartą repozycję złamania panewki po stronie prawej przy pomocy zespolenia płytkami, otwartą repozycję złamania kości promieniowej z rozejściem się odłamów po stronie lewej przy pomocy zespolenia płytkami, zaś w dniu 9 czerwca 2010 roku wykonano zabieg operacyjny - otwartą repozycję złamania kości promieniowej po stronie prawej przy pomocy zespolenia śrubami. Następnie, powódka kontynuowała leczenie w Wojewódzkim Szpitalu (...) na Oddziale Urazów Wielonarządowych w L., gdzie przebywała od dnia 12 lipca 2010 roku do dnia 19 lipca 2010 roku i na Oddziale Rehabilitacyjnym, gdzie przebywała od dnia 19 lipca 2010 roku do dnia 30 lipca 2010 roku, po czym celem dalszego leczenia została w dniu 30 lipca 2010 roku przeniesiona na Oddział (...) Ogólnej, gdzie przebywała do dnia 25 sierpnia 2010 roku. Podczas pobytu w tej placówce powódka przeszła serię specjalistycznych badań oraz zabieg operacyjny: laparotomia resekcja guza, zespolenie jelita cienkiego 2X. Natomiast, od dnia 25 sierpnia do dnia 15 września 2010 roku powódka kontynuowała dalsze leczenie na Oddziale Rehabilitacyjnym Wojewódzkiego Szpitala (...) w L., gdzie zastosowano leczenie farmakologiczne oraz usprawniające, po czym powódka kontynuowała dalsze leczenie i rehabilitację.

Dalej powódka wskazała, iż sprawca wypadku S. P. korzystał z ochrony ubezpieczeniowej odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, udzielonej przez pozwanego na podstawie umowy ubezpieczenia potwierdzonej polisą (...) nr (...). Pismem z dnia 4 kwietnia 2011 roku powódka zawiadomiła pozwanego o zdarzeniu i wystąpiła z roszczeniami o wypłatę zadośćuczynienia, odszkodowania oraz renty z tytułu zwiększonych potrzeb, zaś pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w toku, którego ustalił 75% uszczerbek na zdrowiu powódki, uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady i przyznał na rzecz powódki tytułem zadośćuczynienia kwotę 120.000 zł oraz

kwotę 10.320 zł tytułem renty za zwiększone potrzeby (renta skapitalizowana), na którą składają się: kwota 8.820,00 zł tytułem sprawowania opieki osób trzecich oraz kwota 1.500 zł tytułem ryczałtu na poczet poniesionych kosztów leczenia powypadkowego (do końca grudnia 2011 roku).

Uzasadniając roszczenie o zadośćuczynienie, powódka wskazała, iż, uwzględniając rodzaj doznanych przez nią obrażeń ciała, długi okres leczenia i rehabilitacji, związany z tym ból, cierpienie oraz konsekwencje na przyszłość, wydaje się, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia w rozumieniu art. 445 par. 1 k.c. jest minimum 100.000 zł ponad kwotę dotychczas wypłaconą przez pozwanego. Podała, iż w czasie wypadku miała 46 lat, przed wypadkiem określała swój stan zdrowia jak bardzo dobry, była sprawna fizycznie, nie potrzebowała pomocy osób trzecich. Wskutek obrażeń doznanych w wyniku wypadku, przez znaczny okres przebywała w placówkach szpitalnych, gdzie przeszła szereg zabiegów operacyjnych w związku, z czym przez cały ten okres odczuwała ból, co zmuszało powódkę do zażywania silnie działających leków przeciwbólowych. Ponadto, wskutek przebytych urazów w całym okresie rekonwalescencji wymagała pomocy osób trzecich przy wszelkich czynnościach dnia codziennego. Co istotne, mimo znacznego upływu czasu od dnia wypadku i stosowanego w tym okresie leczenia i rehabilitacji, powódka nie odzyskała sprawności fizycznej sprzed wypadku, ma poważne problemy z samodzielnym poruszaniem się, do dnia dzisiejszego odczuwa silne bóle przy wykonywaniu jakichkolwiek czynności, przy czym w wielu prostych sytuacjach życia codziennego potrzebuje pomocy osób trzecich. Ponadto, powódka wskazała, iż rozległe urazy, jakich doznała, mogą spowodować w przyszłości duże zmiany zwyrodnieniowe w stawie biodrowym do zeszywnienia włącznie oraz (...) (Post T. D.).

Reasumując, powódka do końca życia będzie odczuwać skutki wypadku zwłaszcza, że jego konsekwencją jest również utrata zdolności do pracy, bowiem orzeczeniami KRUS została uznana za osobę niezdolną do pracy w gospodarstwie rolnym, czym zajmowała się wraz z mężem przed wypadkiem. Okoliczność ta obniża u powódki poczucie własnej wartości, albowiem wypadek nie tylko wywołał u niej cierpienie fizyczne, ale miał również odbicie w jej negatywnym stanie psychicznym, gdyż początkowo powódka miała problemy z poradzeniem sobie z zaistniałą sytuacją, niejednokrotnie miewała chwile zwątpienia i załamania oraz trudności w adaptacji w życiu codziennym.

Uzasadniając roszczenie o rentę z tytułu zwiększonych potrzeb, powódka wskazała, iż jej stan zdrowia po wypadku, mimo znacznego upływu czasu, wymaga stałego leczenia, w szczególności u lekarzy specjalistów z zakresu ortopedii, co powoduje konieczność ponoszenia kosztów wizyt lekarskich miesięcznie 300,00 zł, oraz kosztów dojazdu do placówek medycznych, które wynoszą średnio 100,00 zł miesięcznie. Ponadto, powódka wskutek odczuwanego stałego bólu musi praktycznie codziennie zażywać środki przeciwbólowe, co generuje koszt około 200,00 – 300,00 zł miesięcznie. Tym samym, zdaniem powódki, zasadnym jest również żądanie zasądzenia skapitalizowanej renty na zwiększone potrzeby za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku (termin, do którego została przyznana renta przez pozwanego) do dnia 31 sierpnia 2012 roku w łącznej wysokości 4.000,00 zł.

Uzasadniając roszczenie o rentę z tytułu utraty zdolności do pracy zarobkowej, powódka wskazała, iż do dnia wypadku wspólnie z mężem prowadziła gospodarstwo rolne, z którego osiągalni wspólnie średnio-miesięczne dochody 2.000 zł. W wyniku wypadku powódka utraciła całkowicie zdolność do pracy w gospodarstwie rolnym i nie ma możliwości podjęcia jakiegokolwiek zatrudnienia. Obecnie otrzymuje świadczenia z KRUS w kwocie 500,00 zł miesięcznie.

Uzasadniając roszczenie o odszkodowanie, powódka podała, iż na dochodzoną kwotę 4.300 zł, składają się: 3.610 zł tytułem zniszczonych na skutek wypadku rzeczy oraz 690 zł tytułem kosztów tłumaczeń. Powódka zmuszona była ponieść wysokie koszty tłumaczeń dokumentacji medycznej, policyjnej oraz uległy zniszczeniu jej rzeczy osobiste, na co powódka przedstawiła pozwanemu stosowne faktury oraz specyfikację.

Jednocześnie z uwagi na duże prawdopodobieństwo wystąpienia dalszych negatywnych konsekwencji wypadku w przyszłości, postępujące zmiany zwyrodnieniowe biodra mogące spowodować w przyszłości dalsze dolegliwości, lub konieczność przeprowadzenia dalszych operacji, powódka żądała ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość.

Uzasadniając roszczenie o odsetki, powódka wskazała, iż stosownie do treści art. 481 k.c., jako że w niniejszej sprawie zawiadomienie o wypadku nastąpiło pismem z dnia 4 kwietnia 2011 roku, po doliczeniu do tego czas doręczenia pisma pozwanemu, żądanie odsetek od daty 10 maja 2011 roku jest uzasadnione.

W odpowiedzi na pozew (k. 95-98) pozwany (...) S.A. w S. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż powódka otrzymała prawidłowo ustalone świadczenia w związku ze zdarzeniem z dnia 30 maja 2010 roku, w tym tytułem zadośćuczynienia za doznany ból, cierpienie oraz uszczerbek na zdrowiu kwotę 120.000 zł oraz tytułem skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb kwotę 8.820 zł oraz 1.500 zł tytułem ryczałtu na poczet poniesionych kosztów leczenia.

Jednocześnie, pozwany zakwestionował dochodzone przez powódkę roszczenie, co do wysokości, a w zakresie odszkodowania co do zasady i wysokości. Wskazał, iż kwota 120.000 zł wypłacona powódce tytułem zadośćuczynienia jest odpowiednia, przedstawia dla powódki ekonomicznie odczuwalną wartość, nie stanowi kwoty symbolicznej i nie prowadzi do nieuzasadnionego przysporzenia w jej majątku oraz uwzględnia przesłankę przeciętnej stopy życiowej społeczeństwa w konkretnych uwarunkowaniach dotyczących powódki. Natomiast żądana pozwem dodatkowa kwota 100.000 zł, w ocenie pozwanego, stanowiłaby w istocie wzbogacenie powódki, albowiem jest nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa.

Odnosząc się do roszczenia o przyznanie renty z tytułu zwiększonych potrzeb, pozwany podniósł, iż powódka nie wykazała, iż zwiększyły się jej potrzeby lub w związku z wypadkiem ponosi dodatkowe koszty, w szczególności powódka nie udowodniła, że wymaga zażywania leków w związku z przebyłym wypadkiem oraz nie istnieje również konieczność stosowania specjalnej diety czy też konieczność przeprowadzenia płatnego leczenia czy rehabilitacji. Wobec powyższego, pozwany zakwestionował konieczność ponoszenia przez powódkę wydatków na prywatne wizyty lekarskie w wysokości 300 zł oraz kosztów dojazdów w wysokości 100 zł miesięcznie. W ocenie pozwanego, powódka może korzystać z wizyt lekarskich refundowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. Również żądanie przyznania skapitalizowanej renty za okres od dnia 1 stycznia do 31 sierpnia 2012 roku w wysokości 4000 zł jest, zdaniem pozwanego, niezasadne i winno zostać oddalone. Odnosząc się do roszczenia o rentę z tytułu utraty zdolności do pracy zarobkowej, pozwany wskazał, iż powódka nie wykazała, iż utraciła zdolność do pracy zarobkowej, jak również nie wykazała, jakie dokładnie dochody osiągała z tytułu prowadzonego przed wypadkiem wraz z mężem gospodarstwa rolnego, przy czym, zdaniem pozwanego, nie sposób uznać, iż małżonkowie w równym stopniu przyczynili się do osiągania dochodów z pracy w gospodarstwie. Ponadto, podniósł pozwany, iż powódka nie wykazała, iż przed wypadkiem miała możliwość podjęcia pracy zarobkowej (w jakim charakterze i za jakim wynagrodzeniem) oraz brak jest dowodu, iż w chwili obecnej powódka taką możliwość utraciła.

Odnosząc się natomiast do roszczenia o odszkodowanie, pozwany, kwestionując swoją odpowiedzialność, co do zasady i co do wysokości, wskazał, iż odpowiedzialność za szkody w mieniu została wyłączona na podstawie art. 38.1 pkt. 1) ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, albowiem powódka była współposiadaczem pojazdu, którym kierował sprawca.

Jak również, zdaniem pozwanego, powódka nie wykazała zasadności domagania się ustalenia odpowiedzialności za szkody przyszłe.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powódka M. P. urodziła się (...), zatem w chwili wypadku miała 45 lat. Przed wypadkiem była osobą zdrową. Do roku 2000 pracowała w (...), a po zwolnieniu wraz z mężem S. P. prowadziła gospodarstwo rolne o powierzchni około 5 ha, gdzie uprawiane były zboża, ziemniaki oraz hodowane kury, krowa, a potem świnie, przy czym powódka wykonywała prace przy świniami, zaś w polu pracował jej mąż.

Dowód: zeznania powódki M. P. k. 289-290, zeznania świadka S. P. k. 242-243v akt.

W dniu 30 maja 2010 roku na terenie N. miał miejsce wypadek komunikacyjny, który spowodował mąż powódki S. P.. W wyniku wypadku sprawca oraz pasażerowie samochodu M. P. i G. F. zostali przewiezieni do szpitala, przy czym powódka została przewieziona do Kliniki (...) w L. na Oddział Intensywnej Terapii, gdzie przebywała od dnia 30 maja 2010 roku do dnia 25 czerwca 2010 roku.

Dowód: tłumaczenie faxu z dnia 25 06 201 r. w aktach szkody, zeznania powódki k. 289-290, zeznania świadka S. P. k. 242-243v akt.

U powódki stwierdzono następujące obrażenia ciała: uraz wielonarządowy ze złamaniem panewki stawu biodrowego prawego, obustronne złamanie kości promieniowej (otwarte złamanie po stronie lewej), złamanie wielu żeber po stronie lewej z krwiakiem opłucnej i stłuczeniem płuc, niedokrwistość pokrwotoczną, zapalenie płuc z obecnością (...) w popłuczynach oskrzelowo-pęcherzykowych, atonię żołądkowo-jelitową.

Podczas pobytu w Klinice w L. wykonano szereg zabiegów operacyjnych, tj. w dniu 1 czerwca 2010 roku wykonano otwartą repozycję rozejścia się stawu biodrowo-krzyżowego, fiksację śrubami ciągnącymi przez staw biodrowo-krzyżowy po stronie prawej, otwartą repozycję złamania panewki po stronie prawej przy pomocy zespolenia płytkami oraz otwartą repozycję złamania kości promieniowej z rozejściem się odłamów po stronie lewej przy pomocy zespolenia płytkami, a następnie w dniu 9 czerwca 2010 roku wykonano otwartą repozycję złamania kości promieniowej po stronie prawej przy pomocy zespolenia śrubami.

Dowód: tłumaczenie faxu z dnia 25 06 201 r. w aktach szkody.

Następnie, od dnia 12 lipca 2010 roku do dnia 19 lipca 2010 roku powódka kontynuowała leczenie w Wojewódzkim Szpitalu (...) w L. na Oddziale Urazów Wielonarządowych, a od dnia 19 lipca 2010 roku do dnia 30 lipca 2010 roku na Oddziale Rehabilitacyjnym tego szpitala. Celem dalszego leczenia została w dniu 30 lipca 2010 roku przeniesiona na Oddział (...) Ogólnej, gdzie przebywała do dnia 25 sierpnia 2010 roku. Powódka była ponownie leczona na Oddziale Rehabilitacyjnym do dnia 15 września 2010 r.

Podczas pobytu w tym Szpitalu powódka przeszła serię specjalistycznych badań oraz zabieg operacyjny laparotomii resekcji guza oraz zespolenia jelita 2X. W czasie leczenia w Oddziale Rehabilitacyjnym zastosowano leczenie farmakologiczne i usprawniające.

Dowód: dokumentacja medyczna powódki w aktach szkody, zeznania powódki k. 289-290 akt.

Ostatecznie w wyniku wypadku powódka doznała:

- złamania panewki biodra prawego (leczone operacyjnie - zespolenie płytkami),
- złamania obu kości promieniowych - nasady dalsze (leczone operacyjnie L - zespolenie płytą (...), usunięcie płyty, P: zespolenie śrubami),
- rozejścia stawu krzyżowo-biodrowego prawego (leczone operacyjnie - śruba ciągnąca),
- złamania żeber VII - IX po stronie prawej, przy czym w dniu 18 czerwca 2011 roku wykazano deformację złamanych żeber.

Ponadto, powódka przeszła przewlekłe zapalenie stawu krzyżowo-biodrowego prawego, zaś po przeprowadzeniu pionizacji w szpitalu, w trakcie rehabilitacji konieczne było leczenie operacyjne związane z niedrożnością jelit (guz).

Zgodnie z wynikiem badania RTG z dnia 6 grudnia 2013 roku u powódki następuje rozwój zmian zwyrodnieniowych w stawie biodrowym prawym oraz krzyżowo-biodrowym prawym.

W dniu 3 kwietnia 2013 roku wykonano u powódki zabieg usunięcia materiału zespalającego z kości promieniowej lewej, zaś w dniu 27 września 2013 roku powódka była hospitalizowana z powodu czynnej przetoki okolicy prawego biodra, gdzie usunięto materiał zespalający z okolicy stawu krzyżowo-biodrowego prawego.

W lutym 2015 roku nastąpiło wznowienie procesu zapalnego w okolicy stawu krzyżowo-biodrowego prawego, którego ognisko zostało wycięte.

Powódka nadal jest leczona ambulatoryjnie z powodu dolegliwości bólowych biodra prawego i monitorowana są wszelkie objawy zapalne.

W konsekwencji wypadku złamanie panewki biodra prawego, leczone operacyjnie, spowodowało u powódki narastające zmiany zwyrodnieniowe. Zapalenie okolicy stawu krzyżowo-biodrowego prawego, choć rozwinęło się nie bezpośrednio po wypadku, lecz jest z nim przyczynowo związane, z uwagi na obecność materiału zespalającego. Miało ono decydujący udział w rozwoju stanu zapalnego. Natomiast, złamanie miednicy spowodowało znaczne bóle w okresie gojenia (ok. 3 miesiące), a później dolegliwości stopniowo malały, jednakże równocześnie narastały dolegliwości związane z rozwojem zmian zwyrodnieniowych w stawie biodrowym prawym oraz ze zmianami zapalnymi okolicy stawu krzyżowo-biodrowego prawego.

Powódka od wypadku aż do chwili obecnej i nadal odczuwa znaczne cierpienia w związku ze złamaniem miednicy.

Złamanie nasady dalszej przedramienia lewego powoduje 9% trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki, złamanie nasady dalszej przedramienia prawego powoduje 5% trwałego uszczerbku, zaś złamanie miednicy (w tym panewki biodra prawego) powoduje 45% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Natomiast, nawracające stany zapalne oraz prawdopodobna koksartroza prawostronna uzasadniają maksymalną wysokość uszczerbku, zaś złamanie żeber (deformacja) powoduje 10% trwałego uszczerbku na zdrowiu. Zatem łącznie trwały uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z wypadkiem wynosi 69%.

Ponadto, powódka od wypadku do dnia dzisiejszego nie odzyskała zdolności do pracy w gospodarstwie rolnym z powodu znacznego upośledzenia chodu oraz czynności wymagających schylania się, wykonywania przysiadów.

Nie ma wskazań do stosowania przez powódkę specjalnej diety, to jednak powódka wymagała i wymaga nadal stałej opieki lekarskiej oraz prowadzenia rehabilitacji, która jest ograniczona z uwagi na możliwe nawroty zapalenia kości. Celem uzyskania poprawy stanu zdrowia powódki konieczne jest leczenie operacyjne biodra prawego.

Dowód: pisemna opinia biegłego ortopedy W. P. k. 343-346, opinia pisemna uzupełniająca k. 392, karta informacyjna – k. 127-127v, karta informacyjna – k. 128-128v, dokumentacja lekarska k. 185-189, historia choroby – k. 193-194v, karta informacyjna – k.256-257v, dokumentacja medyczna – k. 343-368 akt.

Po wypadku powódka wraz z mężem zaprzestali prowadzenia ww. gospodarstwa rolnego. Mąż powódki S. P. także doznał obrażeń w wyniku tego samego wypadku.

Orzeczeniami lekarza orzecznika Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego: z dnia 17 lutego 2011 roku powódka została uznana za czasowo niezdolną do pracy do lipca 2011 roku, a orzeczeniem z dnia 15 września 2011 roku za niezdolną do pracy do stycznia 2012 roku. Orzeczeniem z dnia 23 lutego 2012 roku powódka została uznana za okresowo całkowicie niezdolną do pracy do lutego 2013 roku.

Dowód: zeznania powódki k. 289-290, orzeczenia w aktach szkody.

W okresie od 31 stycznia 2012 roku do 28 lutego 2013 roku Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego wypłacała powódce rentę w kwocie 510,42 zł. netto. Poza tym powódka otrzymuje dodatek pielęgnacyjny w wysokości 153 zł miesięcznie, wypłacany przez Ośrodek Pomocy Społecznej.

Obecnie powódka wymaga pomocy w takich czynnościach życia codziennego jak np. ubieranie się, toaleta osobista. Nie jest w stanie chodzić do sklepu, dlatego mąż robi za nią wszystkie zakupy, pomaga przy sprzątanii. Ponadto, mąż powódki musi wozić ją samochodem na wizyty lekarskie i badania.

Powódka pozostaje pod stałą opieką poradni ortopedycznej i oczekuje na operację, która jest wstrzymana z uwagi na stan zapalny. W konsekwencji powódka musi przyjmować leki m.in. antybiotyki i środki przeciwbólowe oraz jako że, powódka od wypadku poruszała się o kulach, konieczny był ich zakup.

Powódka ponosi miesięcznie koszty wizyt lekarskich oraz leków w wysokości około 250,00 zł oraz koszty dojazdów w wysokości 100,00 zł.

Dowód: zeznania powódki k. 289-290, zeznania świadka S. P. k. 242-243v, decyzja rentowa k. 18 akt.

Bezspornym w sprawie jest, że pozwany udzielał ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych sprawcy wypadku S. P..

Powódka zawiadomiła pozwanego o szkodzie na początku kwietnia 2011 roku. Zgłoszenie to zostało odnotowane w systemie informatycznym pozwanego w dniu 14 kwietnia 2011 roku..

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego w toku, którego pozwany ustalił 75% uszczerbek na zdrowiu powódki, pozwany uznał swoją odpowiedzialność, co do zasady i przyznał powódce tytułem zadośćuczynienia łącznie kwotę 120.000 zł (30.000 zł w dniu 26 kwietnia 2011 roku; 70.000 zł w dniu 9 września 2011 roku; 20.000 zł w dniu 14 grudnia 2011 roku).

Ponad to pozwany wypłacił kwotę 10.320 zł tytułem renty z powodu zwiększonych potrzeb, na którą złożyła się kwota 8.820 zł tytułem sprawowania opieki osób trzecich oraz kwota 1.500 zł tytułem ryczałtu na poczet poniesionych do końca grudnia 2011 roku kosztów leczenia powypadkowego.

Ostatecznie pismem z dnia 20 czerwca 2012 roku, doręczonym w dniu 26 czerwca 2012 roku, powódka zwróciła się do pozwanego z żądaniem dopłaty do uprzednio przyznanych świadczeń kwoty 70.000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 6.000 zł tytułem skapitalizowanej renty z tytułu zwiększonych potrzeb, kwoty 25.000 zł tytułem skapitalizowanej renty z powodu utraconych korzyści za okres od dnia wypadku do czerwca 2012 roku oraz o przyznania renty tytułem zwiększonych potrzeb w wysokości 1.000 zł, płatnej do 10 każdego miesiąca począwszy od lipca 2012 roku oraz przyznania renty z tytułu utraconych korzyści w wysokości 1.000 zł, płatnej do 10 każdego miesiąca począwszy od lipca 2012 roku.

Pozwany odmówił wypłaty dalszych świadczeń na rzecz powódki.

Dowód: dokumenty w aktach szkody.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań powódki M. P., zeznań świadka S. P. oraz na podstawie opinii biegłego ortopedy W. P. i dokumentów załączonych do akt sprawy, w tym akt szkody pozwanego.

Na podstawie dokumentów prywatnych poczyniono ustalenia szczegółowo opisane przy dokonywaniu poszczególnych ustaleń faktycznych. Dowody te nie budziły wątpliwości Sądu, co do ich wiarygodności, nie były też kwestionowane przez żadną ze stron reprezentowanych przez profesjonalnych pełnomocników. Dowód z dokumentów został przeprowadzony na rozprawie 16 lutego 2016 roku.

Na podstawie zeznań powódki oraz świadka S. P. ustalono okoliczności dotyczące pracy powódki w gospodarstwie rolnym przed i po wypadku, obrażenia, jakich doznała powódka w wyniku wypadku i ich skutki oraz ograniczenia jakich doznawała i doznaje powódka w życiu codziennym.

Zeznania te Sąd uznał za wiarygodne jako wzajemnie zbieżne i zbieżne ze zgromadzonymi dokumentami.

Na podstawie opinii pisemnej biegłego ortopedy W. P. ustalono obrażenia, jakich doznała powódka oraz przebieg i czas leczenia powódki. Z opinii biegłego jednoznacznie wynika, że powódka, wskutek wypadku, doznała: złamania panewki biodra prawego (leczone operacyjnie - zespolenie płytkami), złamania obu kości promieniowych - nasady dalsze (leczone operacyjnie L - zespolenie płytą (...), usunięcie płyty, P: zespolenie śrubami), rozejścia stawu krzyżowo-biodrowego prawego (leczone operacyjnie - śruba ciągnąca), złamania żeber VII - IX po stronie prawej oraz przeszła przewlekłe zapalenie stawu krzyżowo-biodrowego prawego i była leczona operacyjnie.

Biegły określił stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki na poziomie 69%. Powódka od wypadku aż do chwili obecnej i nadal odczuwa znaczne cierpienia w związku ze złamaniem miednicy i do dnia dzisiejszego nie odzyskała zdolności do pracy w gospodarstwie rolnym z powodu znacznego upośledzenia chodu oraz czynności wymagających schylania się. Jeżeli chodzi o rokowania, co do stanu powódki w przyszłości biegły stwierdził, że konieczne jest dalsze leczenie, w tym operacyjne oraz rehabilitacja, co może doprowadzić do poprawy stanu zdrowia powódki.

Opinię pisemną podstawową oraz pisemną uzupełniającą Sąd uznał za całkowicie wiarygodne i przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy. Zostały sporządzone na podstawie zgromadzonej dokumentacji lekarskiej i badania powódki z wykorzystaniem profesjonalnej wiedzy i wieloletniego doświadczenia biegłego. Wobec zgłoszenia przez powódkę zastrzeżeń do opinii, biegły sporządził opinię uzupełniającą na piśmie, w której podtrzymał opinię podstawową i wyjaśnił wszelkie wątpliwości. Zdaniem Sądu, opinie biegłego – podstawowa oraz pisemna uzupełniająca są wystarczające dla rozstrzygnięcia sprawy. Są one wnikliwe, szczegółowe i wszechstronne, a zatem zasługują na wiarę.

Na podstawie akt szkody, z których dowód został przeprowadzony na rozprawie w dniu 16 lutego 2016 roku ustalono przebieg postępowania likwidacyjnego, a w szczególności czas i rodzaj zgłaszanych pozwanemu roszczeń oraz kwoty wypłacone powódce i tytuły wypłat.

Na rozprawie w dniu 16 lutego 2016 roku oddalono wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego chirurga. Z akt sprawy wynikały obrażenia powódki, które należycie ocenił biegły ortopeda. Nie wskazał on aby cena ta wymagała także opinii biegłego chirurga.

W ocenie Sądu powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zasada odpowiedzialności pozwanego za skutki wypadku z dnia 30 maja 2010 roku, któremu uległa powódka nie była sporna między stronami. Sporną były: wysokość należnego powódce zadośćuczynienia za krzywdę, zasada i wysokość renty oraz odszkodowania.

Zgodnie z przepisem art. 822 par. 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony, przy czym uprawniony do odszkodowania może go dochodzić bezpośrednio od ubezpieczyciela (par. 4 art. 822 k.c.). Zakres odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela jest zatem determinowany zakresem odpowiedzialności ubezpieczonego – sprawcy wypadku.

Po zgłoszeniu szkody, jak i w toku tego postępowania, pozwany nie kwestionował zasady swej odpowiedzialności, przeciwnie wypłacił powódce kwotę 120.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 10.320,00 zł tytułem renty z powodu zwiększonych potrzeb za okres do grudnia 2011 roku. Odpowiedzialność pozwanego nie budziła zatem wątpliwości Sądu, a powódka swoje roszczenie mogła skierować bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi.

Odnosnie roszczenia o zapłatę zadośćuczynienia:

Zgodnie z przepisem art. 444 par. 1 k.c. w związku z art. 445 par. 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako zarówno cierpienie fizyczne jak i psychiczne. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia, zarówno doznane, jak i te, które

zapewne wystąpią w przyszłości. Ma ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego (por. Komentarz do Kodeksu Cywilnego Księga Trzecia Zobowiązania tom 1 - pod red. G. Bieńka, Warszawa 2005, s. 465).

Określenie "sumy odpowiedniej" powinno być dokonane przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności konkretnej sprawy, a zwłaszcza rodzaju i rozmiaru doznanych obrażeń, czasokresu, uciążliwości procesu leczenia i dostosowawczej rehabilitacji, długotrwałości nasilenia dolegliwości bólowych, konieczności korzystania z opieki i wsparcia innych osób oraz jej zakresu, trwałych następstw tych obrażeń w sferze fizycznej i psychicznej oraz ograniczeń, jakie wywołują w dotychczasowym życiu, w tym potrzeby stałej rehabilitacji, zażywania środków farmakologicznych, zmiany charakteru zatrudnienia, trybu życia, przyzwyczajzeń, czy też sposobu spędzania wolnego czasu. Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne i fizyczne. Należy nadto podkreślić, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 czerwca 2014 r., IACa1593/13, Lex1480479).

Powódka dochodziła uzupełnienia zadośćuczynienia w kwocie 100.000 zł, tym samym biorąc pod uwagę już wypłacone 120.000 zł domagała się zadośćuczynienia w łącznej kwocie 220.000 zł. W ocenie Sądu, adekwatnym do krzywdy powódki jest zadośćuczynienie w łącznej wysokości 180.000 zł. Bez wątplenia wypadek miał bardzo istotne konsekwencje dla zdrowia powódki. Powódka doznała: złamania panewki biodra prawego, złamania obu kości promieniowych - nasady dalszej, rozejścia stawu krzyżowo-biodrowego prawego, złamania żeber VII - IX po stronie prawej z deformacją oraz przeszła przewlekłe zapalenie stawu krzyżowo-biodrowego prawego i była kilkakrotnie leczona operacyjnie, przebyła także zabiegi usunięcia materiału zespalającego. Złamanie panewki biodra prawego spowodowało narastające zmiany zwyrodnieniowe, zapalenie okolicy stawu krzyżowo-biodrowego prawego miało decydujący udział w rozwoju stanu zapalnego, zaś złamanie miednicy spowodowało znaczne bóle w okresie gojenia, przy czym równocześnie narastały dolegliwości związane z rozwojem zmian zwyrodnieniowych w stawie biodrowym prawym oraz zmianami zapalnymi okolicy stawu krzyżowo-biodrowego prawego. Od chwili wypadku powódka musiała posługiwać się kulami.

Rezultatem wypadku są ograniczenia ruchowe w postaci znacznego upośledzenia chodu oraz czynności wymagających schylania się, wykonywania przysiadów itd. oraz utrata przez powódkę zdolności do pracy w gospodarstwie rolnym, w którym pracowała przed wypadkiem. Powódka z osoby zdrowej i sprawnej, pracującej fizycznie stała się osobą niepełnosprawną doznającą wielu ograniczeń. Stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu powódki został określony na poziomie 69%. Stan powódki wpływa na ogólną sprawność i zdolności lokomocyjne. Powódka do chwili obecnej wymaga pomocy innych osób przy zaspokajaniu potrzeb życiowych. Rokowania, co do stanu zdrowia powódki są uzależnione od pomyślnego wyeliminowania stanu zapalnego i w konsekwencji pomyślnej operacji stawu biodrowego prawego, który to zabieg operacyjny jest konieczny zgodnie z opinią biegłego. Zmiany zwyrodnieniowe będące następstwem wypadku mogą powodować pogorszenie stanu jej zdrowia.

Reasumując, zdaniem Sądu, zasądzona kwota 60.000 zł wraz z już zapłaconą dobrowolnie przez pozwanego kwotą 120.000 zł, czyli łącznie zadośćuczynienie w kwocie 180.000 zł jest adekwatne do rozmiaru doznanych przez powódkę obrażeń, czasokresu i uciążliwości procesu leczenia, długotrwałości i nasilenia dolegliwości bólowych, konieczności korzystania z opieki innych osób, trwałych następstw tych obrażeń oraz ograniczeń, jakie wywołały w dotychczasowym życiu. Jest to kwota adekwatna do wieku powódki w chwili wypadku (45 lat) i zmian, jakie są skutkiem wypadku w codziennym funkcjonowaniu powódki, także w sferze sposobu utrzymania się poprzez prowadzenie gospodarstwa rolnego. Jest to też kwota odczuwalna, która jednocześnie nie jest kwotą nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Przy ustalaniu zadośćuczynienia wiek poszkodowanego ma istotne znaczenie. Inna jest bowiem sytuacja osoby młodej, która przez wiele lat żyć będzie z ograniczeniami wynikającymi z doznanych urazów, a inna jest sytuacja osoby starszej, której przewidywany okres życia z doznanymi ograniczeniami jest znacznie krótszy.

Zdaniem Sądu, wyższe zadośćuczynienie byłoby nadmierne i nieadekwatne do sytuacji powódki. Powódka nie jest bowiem osobą całkowicie niesprawną, a ponieważ przez całe życie pracowała fizycznie, jej stan zdrowia z wiekiem i tak pogarszały się. Część skutków wypadku rekompensuje powódce zasądzona renta.

Mając na uwadze tak poczynione ustalenia i rozważania Sąd, na podstawie przepisów art. 445 par. 1 k.c. i art. 444 par. 1 k.c., w punkcie 1 lit. a) wyroku zasądził na rzecz powódki kwotę 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Odsetki od tej kwoty zasądzono od dnia 27 lipca 2012 roku. W pozwie powódka domagała się zasądzenia odsetek od kwoty zadośćuczynienia od dnia 10 maja 2011 roku, jako że zawiadomienie o szkodzie nastąpiło pismem z dnia 4 kwietnia 2011 roku. Sąd nie orzekł jednak o odsetkach zgodnie z żądaniem pozwu, jako że powódka nie przedstawiła ani wezwania do zapłaty z tej daty ani dowodu doręczenia pozwanemu tego wezwania. Takiego wezwania do zapłaty nie ma w aktach szkody. Nie jest więc wiadomym jakiego zadośćuczynienia powódka domagała się pierwotnie. Natomiast z akt szkody wynika, iż powódka pismem z dnia 20 czerwca 2012 roku, zarejestrowanym przez pozwanego w dniu 26 czerwca 2012 roku zgłosiła dalsze żądanie zadośćuczynienia w kwocie 70.000 zł jako swoje ostateczne roszczenie. Zatem Sąd uznał, że skoro pismo powódki zostało doręczone w dniu 26 czerwca 2012 roku 30-dniowy termin, wynikający z art. 817 par. 1 k.c., upłynął z dniem 26 lipca 2012 roku. Zobowiązanie zapłaty zadośćuczynienia stało się więc wymagalne w dniu 27 lipca 2012 roku i od tego dnia pozwany pozostawał w opóźnieniu, dlatego też w punkcie 1 lit. a) wyroku na podstawie przepisu art. 481 par. 1 i 2 k.c. zasądzono odsetki ustawowe od dnia 27 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Odnosnie roszczenia o zasądzenie renty i skapitalizowanej renty:

Powódka domagała się zasądzenia renty z tytułu zwiększonych potrzeb na podstawie art. 444 par. 2 k.c., w kwocie po 500 zł, płatnej z góry do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, począwszy od miesiąca września 2012 roku oraz skapitalizowanej renty z tego tytułu w kwocie 4.000 za okres od dnia 1 stycznia 2012 roku do dnia 31 sierpnia 2012 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, jak również na podstawie art. 444 par. 2 k.c., renty w kwocie po 500 zł z uwagi na częściową utratę zdolności do pracy zarobkowej, płatnej z góry do dnia 10 każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, począwszy od miesiąca września 2012 roku.

Zgodnie z przepisem art. 444 par. 2 k.c. w związku z art. 444 par. 1 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo zwiększyły się jego potrzeby, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Z przesłuchania powódki, jak również zeznań świadka S. P. wynika, iż powódka przed wypadkiem wraz z mężem pracowała w gospodarstwie rolnym o powierzchni około 5 ha, jednakże zarówno powódka jak i świadek nie byli w stanie określić, jakie dochody roczne przynosiło to gospodarstwo oraz jaka część dochodów gospodarstwa była rezultatem pracy powódki, a jaka rezultatem pracy jej męża. Nie potrafili także określić, jakie były koszty prowadzenia gospodarstwa. W pozwie powódka twierdziła, że gospodarstwo przynosiło dochód 2.000 zł miesięcznie. Twierdzenia te nie zostały poparte żadnymi dowodami pozwalającymi na ustalenia rodzajów gruntów rolnych, rodzajów upraw i ich przeznaczenia, rodzaju i liczby hodowanych zwierząt, wielkości uzyskiwanych plonów i dochodów oraz kosztów prowadzenia gospodarstwa.

Jak zeznała powódka, od chwili wypadku otrzymuje rentę w wysokości 530 zł miesięcznie (w aktach jest decyzja na kwotę 510,42 zł), wypłacaną przez KRUS właśnie z tytułu niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym. Zdaniem Sądu, powódka nie udowodniła ani wysokości dochodu uzyskiwanego z pracy w gospodarstwie rolnym ani tego, że renta wypłacana przez KRUS jest niższa niż ten dochód i dlatego powódce należałaby się renta uzupełniająca. Zgodnie z przepisem art. 6 k.c. ciężar dowodu tych okoliczności spoczywał na powódce.

Z zeznań powódki wynika, że otrzymuje dodatek pielęgnacyjny w wysokości 153 zł miesięcznie, wypłacany przez Ośrodek Pomocy Społecznej. Jednocześnie, jak zeznała powódka, miesięczne koszty wizyt lekarskich oraz leków wynoszą około 250 zł, zaś koszty dojazdów na te wizyty wynoszą 100 zł.

Z opinii biegłego ortopedy wynika, że z uwagi na stan zapalny będący następstwem wypadku oraz utrzymujące się dolegliwości bólowe, powódka musi pozostawać pod systematyczną kontrolą lekarską i zażywać leki przeciwbólowe i antybiotyki. Z uwagi na ograniczenia w lokomocji na wizyty i zabiegi musi być dowożona i nie jest w stanie korzystać z komunikacji publicznej. Powódka nie przedłożyła rachunków za leki, wizyty i koszty dojazdu. Zgodnie z przepisem art. 322 k.p.c., jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Uprawnienie Sądu wynikające z przywołanego przepisu nie oznacza dowolności. Zastosowanie normy wyinterpretowanej z przepisu art. 322 k.p.c. zobowiązuje Sąd do wnikliwego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy. Z przywołanych zeznań powódki oraz z opinii biegłego wynika, że wydatki wskazywane przez powódkę rodzajowo są uzasadnione. Wskazane przez powódkę kwoty nie odbiegają od wartości wydatków tego rodzaju zgodnych z zasadami doświadczenia życiowego. Kwoty te nie są też nadmierne, a łączna kwota 350 zł miesięcznie jest uzasadnioną rentą za zwiększone, w wyniku wypadku, potrzeby powódki. Poza tym, dalsze zwiększone potrzeby powódki powinna pokrywać środkami zasiłku pielęgnacyjnego, który otrzymuje. Zasiłek ten służy właśnie pokrywaniu zwiększonych potrzeb osoby niepełnosprawnej.

Wobec tego, Sąd na podstawie przepisów art. 445 par.1 k.c. i art. 444 par. 2 k.c. w punkcie 1 lit. b) wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2.450,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 27 lipca 2012 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem skapitalizowanej renty za okres od stycznia do lipca 2012 roku po 350 zł miesięcznie. Natomiast w punkcie 2 wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę po 350 zł miesięcznie, płatne do dnia 10-go każdego miesiąca, poczynając od miesiąca sierpnia 2012 roku wraz z odsetkami ustawowymi do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, tytułem renty za zwiększone potrzeby.

Ponieważ roszczenie o zapłatę renty i skapitalizowanej renty zostało zgłoszone w piśmie powódki z dnia 20 czerwca 2012 roku, a powódka nie wykazała aby to roszczenie zgłaszała wcześniej, Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia 27 lipca 2012 roku i dalej odsetki ustawowe za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku, kierując się tymi samymi ustaleniami co w przypadku odsetek od zadośćuczynienia. O odsetkach orzeczono na podstawie przepisów art. 481 par. 1 i 2 k.c.

W punkcie 4 wyroku na podstawie przepisów art. 445 par. 1 k.c. i art. 444 par. 2 k.c. stosowanych, a contrario oddalono żądanie zapłaty dalszej skapitalizowanej renty i dalszej renty z tytułu zwiększenia potrzeb powódki, albowiem powódka zgodnie z przepisem art. 6 k.c. roszczenia w większym rozmiarze nie udowodniła.

W punkcie 4 wyroku oddalono roszczenie powódki o rentę z tytułu utraconych dochodów z gospodarstwa rolnego jako nie udowodnione w całości. O oddaleniu orzeczono na podstawie przepisów art. 445 par. 1 k.c. i art. 444 par. 2 k.c. stosowanych, a contrario oraz na podstawie art. 6 k.c.

Odnosnie zapłaty odszkodowania:

Powódka domagała się zapłaty odszkodowania w kwocie 4.300 zł tytułem kosztów tłumaczenia dokumentacji medycznej (690 zł) i zniszczonych w wypadku rzeczy (3.610 zł). Powódka powołała się na faktury za tłumaczenie i spis rzeczy, które miały znajdować się w aktach szkody. W aktach szkody złożonych przez pozwanego nie było jednak takich dowodów. Zgodnie z przepisem art. 6 k.c., ciężar dowodu faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Skoro powódka szkody w tym zakresie nie udowodniła w punkcie 4 wyroku oddalono żądanie zapłaty odszkodowania, o czym orzeczono na podstawie przepisu art. 6 k.c. i art. 444 par. 1 k.c. stosowanego, a contrario.

Odnosnie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość:

W punkcie 3 wyroku Sąd na podstawie przepisu art.189 k.p.c. ustalił, iż pozwany jest odpowiedzialny wobec powódki za skutki wypadku komunikacyjnego z dnia 30 maja 2010 roku mogące powstać w przyszłości. Sąd miał na względzie, iż jak wynika z opinii biegłego rokowania, co do stanu zdrowia powódki są uzależnione od pomyślnego wyeliminowania stanu zapalnego i w konsekwencji pomyślnej operacji stawu biodrowego prawego, której powódka powinna poddać się, jednakże zmiany zwyrodnieniowe wynikłe u powódki mogą powodować w przyszłości pogorszenie stanu jej zdrowia. Zatem obecny stan zdrowia powódki w dłuższym czasie może ulec pogorszeniu i powodować dodatkowe dolegliwości i trudności w poruszaniu się, a także może wymagać przeprowadzenia kolejnych zabiegów medycznych.

W tych okolicznościach żądanie ustalenia jest uzasadnione, a interes prawny powódki w żądaniu ustalenia, jako materialnoprawna przesłanka takiego żądania, jest uzasadniony złągodzeniem trudności dowodowych w ewentualnym przyszłym procesie, powodowanych upływem czasu między wystąpieniem zdarzenia wywołującego szkodę a dochodzeniem jej naprawienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 stycznia 2014 roku w sprawie IACa763/13, Lex1428063).

O kosztach procesu orzeczono w punktach 5, 6, 7 i 8 wyroku, na podstawie przepisów art. 100 k.p.c. i art. 108 par.1 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Powódka wygrała sprawę w 55,40%, a pozwany w 44,60%, dlatego też Sąd rozdzielił koszty procesu między stronami w tej proporcji. Opłata od pozwu uiszczona przez powódkę wyniosła 6.015,00 zł, dlatego pozwany winien zwrócić powódce 55,40% tej kwoty, tj. 3.332,31 zł, o czym Sąd orzekł w punkcie 5 wyroku

Jednocześnie, uznając, iż strony wygrały sprawę niemal w równych częściach, Sąd w punkcie 6 wyroku zniósł wzajemnie koszty zastępstwa procesowego między stronami.

Natomiast, łączne koszty opinii biegłego wyniosły 1.159,89 zł, zaś koszty sporządzenia i przesłanie do Sądu dokumentacji medycznej powódki wyniosły łącznie 40,01 zł, które to koszty Sąd pokrył tymczasowo z funduszu Skarb Państwa. Zatem powódka powinna ponieść koszty w 44,60%, to jest w kwocie 535,15 zł, a pozwany w 55,40%, to jest w kwocie 664,75 zł, o czym Sąd orzekł w punktach 7 i 8 wyroku, nakazując ściąganie tych kwot od każdej ze stron odpowiednio na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w G. tytułem zwrotu wydatków w sprawie.